

не знамъ кога ще бжде, — каза най-старата.

— Ами ти имашъ ли работа? — обърна се свекърътъ къмъ по-младата.

— Ехъ, тате, защо не ми каза преди малко, когато не бѣхъ започнала... Заплетохъ си ржавица... ако оставя, веднага ще забравя плетката — много е трудна...

— Тебе, Калинке, най те бива отъ всички ни, а най-нѣмашъ работа, изуй татя, — обади се най-старата.

На другия денъ свекървата каза предъ снахитѣ си:

— Засърбѣла ме е главата, трѣбва да се измия. А и много нѣщо има за пране, та ще се носи днесъ вода.

— Охъ, мамо! — изохка най-старата, — нѣщо ме е така разтрошило, че цѣлия грѣбъ ме боли. Не знамъ какво е това, но не ми се види добро. Трѣбва да е нѣкаква настинка. Та не знамъ какъ ще мога да сложа кобилицата на грѣбъ.

— И мене ме нѣщо ежи на треска. Не съмъ за излизане навънъ, мамо, — каза по-младата.

— Само ти си здрава, пъкъ си и най-млада. Та май като че ти ще отидешъ за вода, — дяволито погледна най-старата снаха къмъ най-младата.

— Пъкъ посѣблѣчи и хвърли кожухчето, Калинке. Пъкъ позаврати ржави, поразвърти се, да се види, че си млада булка, — добави по-младата.

Кипна изведнѣжъ най-младата снаха, съблѣче кожухчето, хвърли го:

— На ви го! Да мирясамъ и азъ и то. Види се, че кой носи ново кожухче, трѣбва да носи и кобилицитѣ, и всичкото тегло на кжщата. Ами вземете го — да

му се наравдате и вие, да не ви е мжно, че не сте носили ново кожухче, — каза ядосано най-младата снаха, грабна кобилицата и заситни бързо къмъ чешмата. Котлитѣ се тоскаха и хлопаха, като че се караха помежду си,

Т. Харманджиевъ

СНѢЖКО

Бѣли Снѣжко е посипалъ улицитѣ и кжщата, леденъ вѣтъръ пѣсенъ пѣе, свири, брули личицата.

А децата, здрави, бодри, по пързалкитѣ се сбиратъ,

единъ пада, другъ се смѣе, глъчъ и врѣва се разливатъ.

Часъ следъ часъ се изминава, врѣвата по-страшна става, иде краятъ на играта — топла стая за децата.

Вѣра Господинова